

LBRIS

Close Up

Amanda Quick

Copyright © 2020 Jayne Ann Krentz

We know
books

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@lira.ro
www.lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Joc fatal
Amanda Quick

Copyright © 2022 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
QUICK, AMANDA
Joc fatal / Amanda Quick
trad. din lb. engleză: Daniela Truția - București: Lira, 2022
ISBN 978-606-33-8568-1
I. Truția, Daniela (trad.)
821.111

AMANDA QUICK

Joc fatal

Traducere din limba engleză
Daniela Truția

LITERA
București

capitolul 1

Adelina Beach, California

- Uite-o și pe Cenușăreasa, zise Toby Flint. Iar a ieșit din casă după miezul nopții. Numai că nu-i văd conducerii de cleștar, iar pantalonii ăia cu siguranță nu arată a rochie de bal.

- Tot îl mai cauți pe Făt-Frumos? întrebă Larry Burns, zâmbind larg.

Vivian Brazier urcă în fugă treptele de la intrarea vilei și zâmbi scurt către micul grup de bărbați cu pălării pe cap și îmbrăcați în sacouri demodate.

- Ah, Doamne! Mi s-a spus că-l pot găsi aici, replică ea. Se pare că am primit o informație greșită. Și de data asta.

Toby își duse mâna în dreptul inimii cu un gest teatral.

- Iar acum, pleci, după ce ne-ai rănit sentimentele.

- Care sentimente? i-o întoarse Vivian. Ai uitat că sunteți toți fotoreporteri? Voi nu știți ce-s alea sentimente.

- Are dreptate Cenușăreasa noastră, aprobă Larry.

Polițistul în uniformă postat la intrare chicoti și el.

Vivian primise porecla de „Cenușăreasa“ cu câteva luni mai înainte, când sosise la prima ei scenă a crimei în toiul nopții, în papuci de casă. Plecase în asemenea grabă, încât uitase să se încălțe. Ulterior, își cumpărase o pereche de pantofi care se încălțau într-o clipă, dar porecla rămăsese.

La început, Toby și ceilalți liber-profesioniști o consideraseră o prezență neobișnuită. Fotografia de știri era în cea mai mare măsură o lume a bărbaților. Ajunseseră

IBDIS We know books

totuși s-o accepte fiindcă știau că-și plătea facturile la fel ca ei, adică ținând toată noaptea radioul pe lungimea de undă a poliției.

Liber-profioniștii erau de regulă primii care soseau la locul unde se petrecuse o crimă sau izbucnise un incendiu, fiindcă fotografiile salariați – cei care aveau legitimații de presă emise de ziare și de sindicate – nu-și făceau apariția până când nu-i sculau redactorii cu un telefon. În meseria de fotojurnalist, timpul era crucial, mai ales noaptea.

Vivian se uită la Toby.

– Tu cum ai aflat?

– Ședeam pe o banchetă în gară, bând cafea cu câțiva funcționari, când am primit un telefon, răspunse Toby.

Toby își petrecea adesea nopțile pe o bancă în gară, așteptând știri despre crime și incendii. Era trecut de 40 de ani, burlac, îmbrăcat mereu cu haine șifonate și tot timpul fără un ban în buzunar. Când Vivian îl studia mai atent, la fel cum studia un model înainte de a-l fotografia, sesiza de fiecare dată cât era de agitat și de neliniștit. Era aproape sigură că știa motivul pentru care Toby părea a fi mereu pe marginea unei prăpăstii invizibile. Tipul își putea câștiga traiul – și probabil așa și făcea – vânzând fotografiile cu scene ale crimei, cu incendii și accidente de mașină, numai că era pasionat de jocurile de noroc.

Dependența lui de zaruri și de cărți de joc nu era nici un secret printre confrăți, fiindcă Toby le cerea mereu cu împrumut role de film, becuri de bliț sau bani pentru Fordul lui rablagit. Toți știau că Toby nu-și plătea niciodată datoriile. Vivian îi dădea și ea din când în când, dar nu tot timpul, câțiva dolari sau ceva de mâncare. Nici ea nu stătea prea grozav cu banii, dar simțea că-i era cumva datoare.

Cu câteva luni în urmă, la începutul carierei ei de liber-profioniștă, Toby îi fusese un fel de mentor. O învățase multe dintre trucurile meseriei și o prezentase editorului foto al publicației *Adelina Beach Courier*.

La fel ca toți ceilalți fotoreporteri din țară, Toby visa și el să primească o comandă de la revista *Life*¹, ceea ce i-ar fi adus celebritatea și i-ar fi plătit datoriile, numai că asta nu se întâmplase niciodată. Vivian îi înțelegea visul. Și ea avea câteva vise ale ei.

– Cunoști detalii despre ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– La locul crimei a fost găsit un vechi pumnal, se grăbi să-i spună Larry. La fel ca în cazurile Washfield și Attenbury.

Vivian simți un fior rece în ceafă.

– E a treia oară în ultimele șase luni. Ultima crimă a Ucigașului cu Pumnal a fost abia cu o lună în urmă.

– O să facem bani buni cu cazul ăsta, comentă Larry.

Ceilalți fotografi murmurară aprobator, verificându-și aparatele, ca să se asigure că aveau film în ele și că blițurile funcționau.

– Singurul lucru care se vinde mai bine decât uciderea unui star de cinema e un star de cinema asasinat de Ucigașul cu Pumnal, zise Toby cu umor sumbru. Frumos din partea asasinului că de data asta a ales să omoare prin părțile noastre. Ca să avem și noi, localnicii, ocazia să publicăm fotografiile pe prima pagină. Aici, în *Adelina Beach*, nu prea avem parte de astfel de cazuri.

Adelina Beach avea reputația bine întreținută de a fi o zonă exclusivistă, cel puțin în cartierul select de pe faleză, unde se găsea și vila Carstairs. Pe străzile sinuoase de unde se deschidea o priveliște vastă asupra golfului și asupra Oceanului Pacific se găseau și câteva reședințe

¹ Cunoscută revistă de fotografie care oglindește viața secolului XX (n.tr.)

somptuoase, aparținând unor staruri de cinema și unor figuri proeminente din viața socială. Se presupunea că în această parte a orașului nu puteau fi comise crime. De regulă, crimele erau comise în zona de jos, de lângă plajă, unde trăiau oamenii de rând.

Lui Vivian deja i se strânsese stomacul de emoție. Vorbele lui Toby îi lăsaseră o vagă senzație de greață. Îi plăcea să creadă că se obișnuise întru câtva cu scena unei crime. Învățase să-și țină firea măcar atât cât să-și facă meseria. Dar știa că nu avea să reușească în veci să-și făurească cea armură emoțională invizibilă care părea să-i protejeze pe majoritatea fotoreporterilor confrunțați cu oroarea și profunda tristețe generate de niște crime oribile.

Ușa din față se deschise și lumina din hol se revărsă afară. În prag se ivi un detectiv în civil. Vivian îl recunoscu. Joe Archer era șeful micii echipe de criminaliști din Adelina Beach. Archer măsură cu privirea grupul fotografilor și mormăi ceva.

- Dă-le drumul înăuntru, se adresă el polițistului în uniformă. Un singur cadru de fiecare. Nu vreau să-mi distrugă scena crimei.

Vivian se năpusti în casă împreună cu ceilalți fotografi. Aparatul ei Speed Graphic ținea loc de legitimație de presă. Era un aparat mare, caracteristic fotoreporterilor. Polițiștii rareori luau la întrebări un liber-profesionist care avea un astfel de aparat. Toată șmecheria ca să treci de cordonul de poliție era să ai tupeu, așa îi explicase cândva Toby.

Vivian descoperise rapid că aparatul masiv era și o armă de apărare utilă, care putea ține la distanță concurența care se înghesuia în jurul ei. Deși confrății ei bărbați glumeau sau flirtau cu ea în timp ce așteptau să facă poze, când era vorba să ia un cadru pe care l-ar fi cumpărat un redactor de știri, nimic nu mai conta. Meseria de fotoreporter se baza pe competiție.

Cadavrul zăcea pe o canapea de catifea în roșu cu auriu, cu spătar înalt. Moartă, Clara Carstairs arăta mult mai mică decât pe vremea când își fermeca publicul pe ecran. Silueta ei suplă, îmbrăcată într-un halat de seară din satin auriu, era lungită grațios pe pernele stacojii. Părul ei negru se revărsa în valuri pe umerii dezgoliți. Era machiată impecabil, de la sprâncenele delicat desenate la nuanța mondenă de roșu a rujului.

O sanda aurie cu toc înalt căzuse pe covor, dezvelind un picior delicat, în ciorap de mătase. Tivul halatului era ridicat sus pe coapsă. În urechi și la încheieturi scânteiau bijuterii de cristal. Pe măsuța de cafea neagră și lăcuită se vedeau un pahar gol, culcat pe o parte, și o sticlă de coniac.

De n-ar fi fost sângele care îmbibase partea din față a halatului și pumnalul incrustat de pe măsuță, s-ar fi zis că femeia tocmai se întorsese după o seară petrecută în oraș, își turnase o băutură înainte de culcare și adormise pe canapea.

Lumina era aproape perfectă. Fundalul era învăluit în umbre misterioase. Victima în halat auriu se profila pe pernele stacojii.

Vivian și ceilalți se opriră la vreo trei metri de scena crimei, suficient de aproape ca să focalizeze pe trupul victimei, dar destul de departe ca să poată prinde în cadru ceva din restul încăperii. Regula celor trei metri era unul dintre motivele pentru care majoritatea fotografilor de pe prima pagină a ziarelor de a doua zi aveau să arate cam la fel. Trucul, din câte descoperise Vivian, era să găsești un unghi sau un element care adăuga ceva imaginii finale, ceva care să sugereze că victima avusese secrete bine ascunse, pe care le luase cu ea în mormânt.

Chiar în clipa când începură să fulgere blițurile, în cameră dădură buzna alți doi fotografi, și dintr-odată spațiul fu inundat într-o lumină albă, orbitoare. Becurile uzate erau scoase rapid, aruncate pe covor, unde

se spârgeau sub tălpi, și înlocuite imediat, fiindcă toți ignorau ordinele lui Archer, pregătindu-se să ia și al doilea cadru.

Vivian nu se grăbi, ci căută un unghi care să deosebească poza ei de celelalte, un cadru cu impact emoțional, care să-l determine pe redactor s-o prefere. Urma să-și dea seama care era unghiul potrivit atunci când îl găsea. Așa i se întâmpla întotdeauna.

Afară se auzi scrâșnet de cauciucuri. O clipă mai târziu, în cameră își făcu apariția un reporter cu pălăria lăsată pe ceafă, cu blocnotesul la îndemână. Spațiul se aglomera rapid.

Vivian se strecură undeva la margine, oprindu-se lângă un ghiveci în care se găsea un palmier. Din acest unghi, Clara Carstairs nu mai părea adormită. Cuțitul, pantoful căzut, mâna care atârna inertă spuneau povestea tristă a unei femei tinere și frumoase venite la Hollywood ca să-și împlinească un vis, dar care sfârșise la fel ca eroina tragică din ultimul ei film, *Adio în zori de zi*.

Tainele unui subiect erau oricând la îndemână dacă știai unde să le cauți.

Blițurile se mai potoliră. Câțiva fotografi, printre care și Toby, se îndreptară spre ușă. Unul sau doi mai zăboviră puțin, sperând să poată prinde încă un cadru bun.

Vivian făcu repede fotografia, apoi se grăbi și ea spre ușă. Acum, urma altă competiție: cine ajungea primul într-o cameră obscură, să dezvolteze filmul și să-l imprime pe hârtie fotografică la timp pentru ediția de dimineață a ziarelor. Fotografii cu legitimații de presă dispuneau de camerele obscure ale redacțiilor lor. Vivian și ceilalți trebuiau să-și dezvolteze și să-și printeze singuri fotografiile.

Se îndreptă spre micuța ei mașină roșie, cu gândul să se așeze la volan, când deodată ceva o făcu să se oprească în loc.

Aruncă o privire peste umăr la ușa din față a vilei. Unghiul din care se revărsa lumina din hol avea ceva sumbru. Polițistul încă stătea de pază la intrare. Vivian continuă să privească, în timp ce ceilalți fotografi se grăbeau să ajungă la mașini.

Lui Vivian îi trecu prin minte că ar putea exista o piață pentru fotografiile de la scena crimei. Uriașa vilă era ea însăși o legendă a Hollywoodului. Clara Carstairs nu era prima locatară celebră. Își imaginează titlul de sub fotografie: *Vila blestemată*.

Vârî repede un film nou în aparat, schimbă și becul blițului și o luă înapoi pe alee. Poate era o greșeală să piardă timpul cu un cadru exterior, dar intuiția îi spunea că fotografia avea să se vândă. Avea de gând să-l prindă și pe polițist în cadru. Pozele cu oameni se vindeau întotdeauna cel mai bine.

Rămase în umbra aradelor de la intrare, pregătită să immortalizeze pragul ușii. Deodată o opri huruitul unui motor de mare putere. Întoarse capul și văzu lumina a două faruri spintecând întunericul. O decapotabilă de lux frână și opri în locul unde cotea aleea. Din mașină coborî un bărbat. Nu purta pălărie. Vivian îi desluși chipul celebru în lumina felinarelor și își ținu răsufierea, ascunzându-se și mai mult în umbre. Ripley Fleming era unul dintre cei mai faimoși actori de la Hollywood.

Fleming parcurse grăbit aleea pietruită, cu poalele pardesiului elegant fluturând în urma lui. Sui treptele de la intrare și-l abordă pe polițist.

– Ce naiba se întâmplă aici? Domnișoara Carstairs e bine?

Năucit că avea în fața lui un actor celebru, polițistul deschise și închise gura de câteva ori, după care reuși cu greu să articuleze o frază coerentă.

– Domnișoara Carstairs e moartă, domnule.

- Moartă? repetă Ripley, de parcă acel cuvânt i-ar fi fost absolut străin.

- A fost ucisă, domnule. Se crede că ar fi vorba despre Ucigașul cu Pumnal.

- Ucisă? repetă Ripley, ca de pe altă lume.

Întoarse capul să privească prin deschizătura ușii. Vivian știa că, din locul unde se afla, Ripley putea vedea în parte cadavrul de pe canapeaua roșie. Ceva din expresia lui îi părea vag familiar. În lumina palidă a holului, trăsăturile lui luaseră aceeași expresie teatrală și șocată ca în scena aceea impresionantă din ultimul lui film, *Fundătura*.

Iată un alt cadru de milioane pe care-l putea trage. Imaginea lui Ripley Fleming sosind la scena crimei la scurt timp după descoperirea cadavrului făcea mult mai mulți bani decât fotografia victimei, din moment ce nu mai existau alți fotografi care să immortalizeze expresia de pe chipul actorului. Era o poză în *exclusivitate*.

Vivian își pregăti calmă aparatul. Probabil că el o auzise mișcându-se în umbră, pentru că se răsuci brusc, dând cu ochii de ea. Oroarea de pe chipul lui se schimbă într-o expresie de panică.

- Te rog, nu, șopti el. Fără fotografii. Te plătesc.

Vivian șovăi o clipă, dar știa că deja luase decizia. Aținti aparatul spre pământ.

- Lăsați! zise ea. Nu-i nevoie să mă plătiți ca să nu vă fotografiaz, domnule Fleming. Îmi pare foarte rău pentru domnișoara Carstairs.

- Mulțumesc spuse el și, după o clipă de ezitare, adăugă: Îți rămân dator.

- Nu, protestă Vivian. Nu-mi sunteți dator cu nimic.

El coborî în fugă treptele și sări la volanul decapotabilei. Demară în scrâșnet de cauciucuri și se îndepărtă în viteză.

- Pare-se că zvonurile din presa hollywoodiană erau adevărate, comentă polițistul. Am impresia că domnul Fleming și domnișoara Carstairs aveau o relație. Ar fi bine să-l informez pe detectivul Archer.

Zicând acestea, polițistul intră în casă.

Vivian fotografie casa și se îndreptă grăbită spre mașină. „De asta n-o să fac niciodată carieră în fotojurnalism“, își zise ea.

Una era să immortalizeze victima la scena crimei și cu totul altceva să-l fotografieze pe iubitul ei în stare de șoc, după ce el o implorase să nu facă asta. Iar Vivian nu fusese în stare să-l pozeze. I se păruse un gest urât și indecent.

Se urcă repede la volanul mașinii și porni în viteză pe străduțele cartierului select, apoi pe străzile tăcute ale orașului de jos. Parcă în fața casei de pe plajă și se grăbi să intre, cu aparatul în mână.

Se duse glonț în camera obscură - amenajată în cămara de lângă bucătărie -, înșfăcă o sticlă de revelator și umplu prima tăviță. Apoi pregăti fixatorul și agentul de spălare. Când totul era gata, stinse luminile, trase draperia neagră și grea - o precauție în plus, ca să nu intre lumina - și se apucă de treabă.

După o oră și douăzeci de minute, se găsea în biroul redactorului foto al publicației *Adelina Beach Courier*. Eddy Banks - un tip între două vârste, mirosind greu a fum de țigară și cu un gust teribil de îndoielnic în materie de vestimentație - studie cadrele luate la scena crimei în cazul Carstairs.

- Sunt al naibii de bune, comentă el. Măine, când o să vadă poza asta, fanii ei o să plângă în hohote. Miji ochii. Asta merge pe pagina întâi. Casa o pun pe pagina a doua. Ai prins bine atmosfera. Ai dat vreuna dintre pozele astea altcuiva?

- Nu, răspunse Vivian. Dacă le vrei, sunt toate ale tale. Dar să știi că nu fac cinci dolari, ca pozele cu celebrități zărite în cluburi de noapte. Pentru astea două vreau să-mi dai 75.

- Îți dau 30 pentru amândouă.

- 50.

- De acord.

Eddy o privi cu atenție.

- Cadrele astea o să fie văzute de toată țara. Pe lângă bani, ar trebui să-mi ceri să-ți asiguri și dreptul de copyright.

- Știi bine că ultimul lucru pe care mi-l doresc e să fiu asociată cu fotografiile din ziare.

- Încă visezi să faci carieră în lumea artei, nu? Întrebă Eddy, clătînând din cap. Îți pierzi timpul.

- Adică nu sunt destul de bună ca să fiu fotograf de artă?

- Nu, nici vorbă, pufni Eddy. Spun asta fiindcă lumea artei n-o să ia niciodată fotografia în serios, cu atât mai puțin genul de cadre pe care le faci tu.

- Vremurile se mai schimbă.

- Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Eddy se mai uită o dată la fotografia care o înfățișa pe Clara Carstairs pe canapea. Era tare frumoasă, nu crezi? Arată atât de tânără. Mare tragedie! Poliția are vreun suspect?

- Nu cred, poate doar dacă în noaptea asta Archer a descoperit ceva la locul crimei. Din câte am văzut eu, totul arăta fix ca în cazul crimelor Washfield și Attenbury. Nici o urmă de luptă. Victimă celebră așezată într-o poziție teatrală. Un pumnal vechi lăsat la fața locului.

Eddy clătînă din cap.

- Nu cred să existe atâtea pumnale scumpe ca ăsta.

- Din câte spun polițiștii, nici un muzeu și nici o expoziție din zona Los Angeles n-a raportat furtul

vreunui pumnal. Cine face așa ceva are probabil acces la o colecție particulară.

- Așa se pare.

- Probabil e și foarte bogat, adăugă Vivian. Suficient de bogat cât să-și permită să lase de fiecare dată un pumnal vechi și scump la locul crimei.

- Corect, încuviință Eddy, punând un trabuc în gură. Ei bine, se pare că avem titluri pentru ediția de azi.

- Clara Carstairs asasinată de Ucigașul cu Pumnal. Poliția nu are nici un indiciu. Asta pentru prima pagină, sugeră Vivian. Vila blestemată pentru a doua fotografie, ce zici?

- Devii din ce în ce mai pricepută în meseria de fotoreporter.

- Am stat mult în preajma ta, Eddy.

Eddy se uită din nou la fotografie și clătînă din cap.

- Exact ca o scenă din filmele ei.

Vivian studie fotografia. Instinctul îi șoptea ceva. *Întotdeauna există secrete. Totul e să știi unde să le cauți.*

- Da, încuviință ea. Parcă ar fi o scenă din filmele ei. *Secrete.*

capitolul 2

Pe drumul spre casă o ajunse oboseala. Parcă mașina în micul garaj și intră în casă pe ușa de la bucătărie.

Se duse în dormitor. Tura de noapte se încheiase. Avea nevoie de somn, fiindcă o aștepta o zi plină.

Își azvârlî pantofii cât colo, se dezbracă și se prăbușe pe pat. Cu privirea în tavanul cufundat în întuneric, își trecu în revistă programul pentru ziua următoare. La ora 10.00, avea programată o ședință foto pentru un portret. La fel ca imaginile cu scene ale crimei și incendii, portretele reprezentau o sursă de venit, dar mult mai